

Rigsdagstidende.

1853. Forhandlingerne paa Landstinget. № 86.

Fjerde Session.

61de Møde.

Lorsdagen den 14de April.

(Fortf.)

Marineministeren: Jeg vil blot endnu tillade mig at gjøre et Par faktiske Bemærkninger. Efter hvad der foreligger, som ogsaa den ærede Rigsdagsmand fuldkommen har indrømmet, har der været Spørgsmaal, hvilket endnu er under Overveielse, om at lede dette Rør under Doffens Grund. Naar Marineministeriet er gaaet ind derpaa, er det dog kun skeet under en vis Eventualitet, som jeg her gjerne kan paapege, den nemlig, at dette Rør lægges saa langt borte fra Doffens Sider som muligt, idet vi have en meget lang og sørgelig Erfaring for, at naar der kommer Røre i Grunden for nær Doffen, bryder Vandet ind. Man var enig om, at der maatte optages en saadan Bestemmelse; thi, hvis der var en absolut Expropriationsret, saa kunde Vedkommende sige: vi maae have det i den eller den bestemte Linie, som maaffee kun var en 10, 12 Favne fra Doffens Sider, og der kunde optaae store Vanskeligheder deraf, som virkelig kunde være meget ubehagelige for os, da det kunde see ud, som om Marinen stoppede den hele foreliggende Plan og det paa Grund af en Idee, som i Uindviedes Vind vilde see ud som blot Chicane; men dette er sandelig ikke Tilfældet, thi den Ulykke, der kunde skee, lader sig ikke opveie med Penge. Man kan deponere saa mange Penge, man vil, saa er Doffen dog stoppet, og intet Arbejde kan foretages. Dette er et af de Tilfælde, som jeg her kunde paapege. Det forekommer mig, at naar man erkender, at der ikke skeer nogen Skade ved, at det, som Undringsforslaget gaaer ud paa, staaer i Loven, saa vindes der dog ved at optage det en Ga-

ranti for Marinen; og der skal da visstelig fra Marinens Side, det kan jeg gjerne udtale her, ikke blive lagt den allermindste Hindring i veien, forsaavidt det er foreneligt med den fornødne Sikkerhed for Marinen. Det er navnlig Gjennemgravningen gennem Doffen, jeg har for Sie.

Ordføreren: Jeg troer nu ikke, at det med Hensyn til den endelige Afgjørelse af det omhandlede Anliggende vil være af stor Bigtighed, enten det foreliggende Undringsforslag antages eller ikke; thi man kan jo vistnok være sikker paa, at den høitærede Indenrigsminister, naar Sagens Afgjørelse aldeles overlades til ham, ogsaa vil iagttage Marinens Lærø; men det forekommer mig dog, at der, da Marinen ønsker den samme Garanti med Hensyn til de kongelige Skibsværfter, som den, der er givet Fæstningsværkerne ved Lovforslaget, ogsaa er al Anledning til at gaae ind derpaa, da der jo dog ikke kan være nogen Tvivl om, at hvad der virkelig kan skee uden Skade for Marinen og Statens Forsvar, ogsaa vil blive indrømmet. Det berøer jo heller ikke efter Lovudkastet udelukkende paa Marineministeren, hvorvidt der skal lægges Hindringer i veien eller ikke; thi det er overladt til Kongens Resolution i Lovforslagets § 14, hvis Bestemmelser man da vil kunne gjøre anvendelige ogsaa til Fordeel for de kongelige Skibsværfter. Jeg forestiller mig, at Marsagen til, at der i § 14 ikke er optaget Noget om de kongelige Skibsværfter, men at der alene er opstillet en Begrændsning med Hensyn til Fæstningsværkerne, er den, at, da Lovudkastet blev forelagt, var der ikke Tale om Gloafindretninger, men alene om Gas og Vandanlæg, og efter de Forhandlinger, der havde fundet Sted, kunde der ikke være Spørgsmaal om, at der ved Gas og Vandanlægene kunde blive